

Kedves végzősök!

Hadd kezdjem azzal, hogy gratulálok nektek! Elértetek az út végéhez. Vagyis, hadd pontosítsak: túl vagytok az út talán legkönnyebb szakaszán. Gondolom, mind sejtitek, hogy még sok kihívás és buktató áll előttetek, amikkel egyedül, önállóan kell majd szembenéznetek. Hisz az élet olyan, mint egy szinuszgörbe: néha fent, néha lent. És ennek így kell lennie, így van ez jól.

Most, az alma matertől való búcsúzás perceiben talán arra gondoltok, hogy az iskola nem készített fel eléggé a valódi életre. Persze – mondogatjátok magatokban –, tudom, hogy a vese szerkezeti és működési egysége a nefron, de hogyan kell adózni, hogyan kell munkát keresni, hogyan kell élni? Véleményem szerint az iskola igazi feladata nem a sok elméleti ismeret átadása, amiből úgyis sokat elfelejtetek, hanem az, hogy megtaníts küzdeni. És az itt eltöltött évek alatt ti megtanultatok küzdeni a jó dolgokért, megtanultatok kitartani az elveitek mellett, amikor elestetek, megtanultatok újult erővel felállni. Mindez ahhoz szükséges, hogy az élet ne csak lent, de fent is legyen.

Most itt álltok, túl a 12 iskolai év kihívásain, de örömein is. El kell köszönjete tanároktól, barátoktól, akik az évek alatt szinte másodikká váltak számotokra. Igen, szomorú és megható pillanat. Egyesek már tudjátok, hová vezet a következő ajtó, egyesek még a kilincset keresitek, és talán egy kicsit elveszve érzitek magatokat. Einstein azt mondta: Isten ravasz, de sohasem rosszindulatú. Én hiszek Einstein szavainak, és biztos vagyok benne, hogy előbb vagy utóbb mindenki megtalálja a célját, megtalálja a saját ajtaját.

Az élet néha fondorlatos, megpróbál majd becsapni titeket és megtörni, de kitartással és talpraesettséggel túl lehet járni az eszén. A XI-es évfolyam nevében sok sikert kívánok nektek a jövőben, és örülünk, hogy egy iskolába járhattunk veletek. Fel a fejjel! Bátran és az új kaland izgalmával lépjétek át ezt a küszöböt!

*Nyári Tamás,
XI. A osztályos tanuló*